

USNESENÍ

Okresní soud v Kutné Hoře rozhodl samosoudcem Mgr. Jindřichem Křížem ve věci exekuce

oprávněné: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, Nové Město, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Jaroslavem Beránkem
sídlem Lazarská 1718/3, 110 00 Praha 1

proti
povinné: **J. K.**, narozená **K.**
bytem H. K.
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4

pro 87 152 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Exekuce na majetek povinné nařízená pověřením Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 27. 12. 2016, č. j. 84 EXE 1974/2016-14, se zastavuje.
- II. Oprávněná je povinna do tří dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit povinné k rukám jejího zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 10 865,80 Kč.
- III. Oprávněná je povinna do tří dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit JUDr. Dalimilu Míkovi, LL.M., soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Klatovy, sídlem Za Beránkem 836, 339 01 Klatovy II, náhradu nákladů řízení ve výši 23 837 Kč.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným pověřením byla nařízena exekuce na majetek povinné.
2. Povinná navrhla pověřenému exekutorovi odklad a zastavení exekuce, což odůvodnila tím, že smlouva o revolvingovém úvěru č. 9100870197 a na ní navázaná rozhodčí smlouva, oboje ze dne 6. 11. 2014, spolu tvoří jeden vzájemně provázaný konstrukt a jsou absolutně neplatné pro přičení se dobrým mravům dle ustanovení § 580 o. z. Z důvodu nevykonatelnosti rozhodčího nálezu, který byl vydán na základě neplatné rozhodčí smlouvy, navrhuje zastavení exekuce a odkazuje na judikaturu Nejvyššího i Ústavního soudu (usnesení ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 2897/2017, usnesení ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, usnesení ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2401/2014, náleze ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12 aj.). Dále uvádí, že rozhodce neměl spor rozhodovat, neboť je na oprávněném ekonomicky závislý, resp. všichni rozhodci v konečném počtu 13 uvedených v rozhodčí smlouvě.
3. Oprávněná vyslovila nesouhlas se zastavením exekuce, neboť disponuje vykonatelným exekučním titulem, exekuce je oprávněná a plně v kompetenci soudního exekutora.
4. Pověřený exekutor návrhu na odklad exekuce vyhověl a exekuci odložil do pravomocného rozhodnutí o návrhu na zastavení. Návrhu na zastavení exekuce pověřený exekutor nevyhověl a následně věc předložil k rozhodnutí exekučnímu soudu.
5. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že exekuce byla nařízena podle rozhodčího nálezu rozhodce JUDr. Martina Týleho ze dne 14. 12. 2015, č. j. (sp. zn.) 101 Rozh 8329/2015-7 (dále jen „rozhodčí nález“).

6. Exekuční soud o návrhu rozhodl bez nařízení jednání.
7. Z vyžádaného rozhodčího spisu (uložen u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 27 Nc 5075/2016) má soud za osvědčené, že ve věci samé rozhodoval jediný rozhodce JUDr. Martin Týle, který dne 14. 12. 2015 rozhodl rozhodčím nálezem č. j. 101 Rozh 8329/2015-7. V rozhodčím nálezu zavázal povinnou k úhradě pohledávky 94 152 Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z této částky ode dne 26. 10. 2015 do zaplacení a smluvní pokutou ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou částky 73 854 Kč ode dne 26. 9. 2015 do zaplacení. Spor se týkal smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9100870197 ze dne 6. 11. 2014 uzavřené mezi oprávněnou jako věřitelem a povinnou jako dlužníkem, na základě které byl povinné poskytnut revolvingový úvěr ve výši 29 000 Kč. Ten se povinná jako dlužník zavázala splácet v pravidelných 36 měsíčních splátkách po 2 238 Kč s tím, že každá splátka zahrnovala vedle splátky úvěru též splátku úroku z úvěru ve výši 126,58 % ročně. Celková částka splatná povinnou byla dohodnuta ve výši 80 568 Kč, RPSN 126,58 % ročně. Ustanovení čl. 12. smluvních ujednání smlouvy o revolvingovém úvěru obsahuje soubor sankcí dopadajících na klienta. V případě prodlení s úhradou splátky nebo její části o více než 15 dnů po termínu splatnosti vzniká věřiteli právo na smluvní pokutu ve výši 8 % z výše dlužné částky, v případě prodlení o více než 30 dnů navíc právo na smluvní pokutu ve výši 13 % z výše dlužné částky. V čl. 12. smluvních ujednání se dále uvádí, že při prodlení s úhradou dvou splátek dojde k zesplatnění úvěru a v tom okamžiku se novou jistinou úvěru stávají nezaplacené splátky úvěru zahrnující nejen jistinu úvěru, ale také běžný úrok úvěru. K zesplatnění úvěru došlo dne 24. 9. 2015, oprávněné jako věřiteli tak vzniklo právo požadovat nejen poskytnuté plnění, včetně sjednaných úroků, ale také smluvní pokutu ve výši 25 % z dlužné částky, která byla splatná v den následující po vzniku této smluvní pokuty, dále smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou nové jistiny, v neposlední řadě pak úroky z prodlení v zákonné výši z nové dlužné jistiny. Povinná dluží na nedoplatku na splátkovém kalendáři 73 854 Kč, na smluvní pokutě 20 298 Kč dle čl. 12.1. odst. a), b), čl. 12.5. smluvních ujednání, dále pak na smluvní pokutě dle čl. 12.7. smluvních ujednání ve výši 0,25 % za každý den prodlení s úhradou zbývajících dlužné částky a zákonné úroky z prodlení. Rozhodčí smlouva mezi oprávněnou jako věřitelem a povinnou jako dlužníkem byla uzavřena dne 6. 11. 2014.
8. Ze spisového přehledu pověřeného soudního exekutora ke dni 23. 8. 2018 soud zjistil, že oprávněná má nárok peněžní prostředky ve výši 269 655,72 Kč, sestávající z jistiny ve výši 87 152 Kč, úroků, resp. smluvní pokuty ve výši 162 503,52 Kč, nákladů oprávněné ve výši 6 316,20 Kč a nákladů nalézacího řízení ve výši 13 684 Kč.
9. Exekuční soud v zásadě není oprávněn věcně přezkoumávat nalézací řízení vedené rozhodcem a je exekučním titulem vázán. Výjimku z této zásady představuje pouze situace, kdy je třeba zasáhnout z pozic argumentačně mimořádně silných (především ústavněprávních), tj. měl-li být vykonán rozhodčí nález, který je svým obsahem v kolizi se základními principy demokratického právního řádu (srov. usnesení ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017; usnesení ze dne 13. 2. 2018, sp. zn. 20 Cdo 5642/2017). Exekuční soud by měl podle závěrů Nejvyššího soudu uvážit, zda obojí, otázka platnosti úvěrové smlouvy a na ni navazující otázka platnosti rozhodčí smlouvy, ve svém celku, jak obsahovém, tak procedurálním, není postiženo kolizí se zde rozhodnými „dobrými mravy“ (§ 580 o. z.), resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele (coby „slabší strany“), a to specifické okolnosti podoby konkrétních závazků dlužníka, včetně těch, jež mají „sankční“ povahu, zakomponované do úvěrové smlouvy.
10. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11 platí: „Ke kritériu zjevné nespravedlnosti Ústavní soud uvádí, že považuje za neakceptovatelné, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů. Ustanovení smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtiskována a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně klienta, kdy nebude dotčena pouze jeho sféra právní, ale zejména sféra osobní. Postupy, kdy klientům

jsou vnučována smluvní ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek, je nutno považovat za nepřijatelné a uvedená ujednání označit za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že klient takového subjektu smlouvu podepsal, a to dokonce ani v situaci, kdy by ve smluvních podmínkách bylo obsaženo ujednání, že klientovi se takto stanovené smluvní pokuty nebo zajištění biankosměnkou nejeví jako nepřiměřené či odporující dobrým mravům. Běžný klient úvěrové společnosti totiž nemůže v případě krátkodobého úvěru dopředu očekávat, ba ani předpokládat, že celková splacená částka bude několikanásobně převyšovat částku půjčenou. Tento předpoklad nelze ani spravedlivě požadovat.“

11. Exekuční soud projednávanou věc zvážil a shledal, že parametry smluvních podmínek uzavřené smlouvy o úvěru jsou v rozporu s dobrými mravy a naplňují ve směrodatných rysech kritéria vymezená v nález sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2012. V situaci, kdy byl povinné jako dlužníkovi poskytnut úvěr ve výši 29 000 Kč s tím, že měla vrátit peněžní prostředky ve výši 80 568 Kč, tedy navýšené o 51 568 Kč, úvěr byl úročen úrokovou sazbou 126,58 % ročně, což zjevně překračovalo nejvyšší úrokové sazby v daném čase a místě obvyklé, povinnosti byly zajištěny propracovaným, avšak v celém kontextu nepřiměřeným systémem smluvních pokut, RPSN činila 126,58 %, jedná se jednoznačně o neadekvátní plnění.
12. Exekuční soud dále zkoumal platnost uzavřené rozhodčí smlouvy a shledal, že úvěrová i rozhodčí smlouva jsou ve svém celku postiženy kolizí s dobrými mravy, a to s ohledem na specifické okolnosti podoby konkrétních závazků dlužníka, včetně těch, jež mají „sankční“ povahu, zakomponované do úvěrové smlouvy. Pokud samotný hmotněprávní závazek neodpovídá zásadě dobrých mravů i proporcionality, pak i následná rozhodčí smlouva je neplatná. V takovém případě pak nebyla dána pravomoc rozhodce k vydání vykonávaného rozhodčího nálezu.
13. Vzhledem k tomu, že nebyla spotřebiteli jako slabší smluvní straně poskytnuta ochrana v rozhodčím řízení, je třeba mu poskytnout soudní ochranu v exekučním řízení. Na základě výše uvedeného soudu nezbylo než exekuci ve smyslu § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit, neboť exekuce byla nařízena na základě nevykonatelného exekučního titulu.
14. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 89 e. ř. Skutečnost, že exekuce musela být zastavena, nelze přičítat k tíži povinné, neboť v situaci, kdy vydaný rozhodčí nález nikdy nebyl způsobilým exekučním titulem, neměla povinná od počátku z titulu předmětného rozhodčího nálezu žádnou povinnost, a proto ji ani nemohla porušit a nést procesní zavinění za zastavení exekuce (srov. I. ÚS 1707/17 ze dne 20. 12. 2017). Procesní vinu na zastavení exekuce tak nese oprávněná. Soud proto soudnímu exekutorovi přiznal vůči oprávněné právo na náhradu nákladů řízení ve výši jím uplatněné.
15. Ze shodných důvodů má právo na náhradu nákladů řízení i procesně úspěšná povinná. Pro stanovení tarifní hodnoty je rozhodná výše peněžitého plnění, která v tomto případě činí 181 763,45 Kč (nedoplatek na splátkovém kalendáři 66 854 Kč, smluvní pokuta dle čl. 12.1. odst. a), b), čl. 12.5. smluvních ujednání 20 298 Kč, kapitalizovaná smluvní pokuta ke dni 27. 12. 2016 80 927,45 Kč dle čl. 12.7. smluvních ujednání, náklady nalézacího řízení 13 684 Kč).
16. Za úkon právní služby při tarifní hodnotě 181 763,45 Kč náleží dle § 7 bod 5 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) odměna 4 190 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy činí 10 865,80 Kč a tvoří ji odměna advokáta podle advokátního tarifu ve výši 8 380 Kč (2 x 4 190 Kč) a paušální částka náhrady hotových výdajů 600 Kč (2 úkony po 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, DPH 21 %.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu podepsaného, ve trojím vyhotovení.

Kutná Hora 22. listopadu 2018

Mgr. Jindřich Kríž
samosoudce